

Arrest

nr. 156 335 van 10 november 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2015 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2015 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : [S.]

voornaam : [M.A.]

geboortedatum : 05.01.1990

geboorteplaats : Lalme

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde op 11.08.2015 in België te zijn aangekomen. Twee dagen later, op 13.08.2015 vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Lalme op 05.01.1990.

Uit het Eurodacverslag van 07.10.2015 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 05.10.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat hij eerder nergens anders asiel heeft aangevraagd maar verklaarde wel dat zijn vingerafdrukken in Hongarije werden genomen. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 05.10.2015 dat hij op 24.06.2015 vanuit Nazian (Afghanistan) naar Nimroz (Afghanistan) reisde per auto waar hij te voet de grens met Iran overstak. Na een verblijf van negen dagen in Iran zou betrokkene per auto verder gereisd zijn naar Turkije. Na een verblijf van één week in Turkije zou betrokkene vervolgens per bootje naar Griekenland gereisd zijn waar hij twee dagen later zou zijn aangekomen. Na een verblijf van negen dagen zou betrokkene per auto en te voet naar Macedonië gereisd zijn waar hij één dag verbleven zou hebben. Vanuit Macedonië zou betrokkene vervolgens per auto en te voet naar Servië gereisd zijn waar hij twee dagen verbleven zou hebben. Vanuit Servië zou betrokkene vervolgens te voet en per auto naar Hongarije gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij in Hongarije werd tegengehouden en dat hij onder druk gezet zou zijn om er asiel aan te vragen maar dat hij dat niet wilde en dat hij eveneens werd opgesloten en dat men met een tolk kwam en hem gezegd werd dat als hij geen asiel aanvraagde hij teruggestuurd zou worden naar Afghanistan en dat hij documenten heeft moeten ondertekenen maar dat hij geen asiel wilde vragen in Hongarije omdat er met de smokkelaar was overeengekomen om naar Zweden te gaan. Betrokkene verklaarde dat hij vier dagen in Hongarije verbleven zou hebben en vervolgens te voet en per auto naar Duitsland gereisd zou zijn vanwaar ze wilden verder reizen naar Zweden maar dat dit plan onderweg wijzigde omdat ze hoorden dat volwassenen vanuit Zweden werden teruggestuurd naar Afghanistan en dat ze in Duitsland asiel zouden vragen maar dat de omstandigheden daar niet gunst waren omdat de procedure er veel te lang zou duren en dat het met documenten zoals een Taskara beter is om naar België te komen en ze vervolgens Duitsland na één dag verlieten en naar België reisden waar betrokkene op 11.08.2015 zou zijn aangekomen waar hij twee dagen later, op 13.08.2015 het statuut van vluchteling aanvraagde bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten.

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat zijn vingerafdrukken in Hongarije genomen werden en rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 08.10.2015 waaruit blijkt dat de vingerafdrukken door de Hongaarse autoriteiten genomen werden ten gevolge het op illegale wijze binnenkomen op het grondgebied van de Dublin-Staten en vervolgens in het kader van een verzoek tot internationale bescherming werd op 07.10.2015 rekening houdende met het gegeven dat betrokkene in België het voorwerp was van bewaring met het oog op overdracht werd met toepassing van artikel 28(3) van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) een spoedig antwoord gevraagd op het terugnameverzoek dat op 07.10.2015 aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten werd overgemaakt op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. Artikel 28(3) van de Dublin-III-Verordening stelt dat indien een persoon op grond van dit artikel in bewaring wordt gehouden de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken dient te antwoorden op verzoeken voor overname. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 3 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 28(3) gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Hongaarse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 28(3) van Verordening 604/2013 verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene waarvan de Hongaarse op 04.11.2015 per Tacit-Agreement van op de hoogte werden gesteld. Met betrekking tot deze Tacit-Agreement van 04.11.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin-Staten informeerden dat indien er

twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek geen expliciete weigering hebben verstuurd dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Hongarije voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Hongarije een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Hongaarse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Hongaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/EU/95 en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Hongarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95 of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Hongarije hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Hongarije en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 05.10.2015 dat er oorspronkelijk was afgesproken om naar Zweden te gaan maar dat dit plan onderweg wijzigde omdat ze hoorden dat volwassenen vanuit Zweden werden teruggestuurd naar Afghanistan en dat ze vervolgens naar Duitsland gingen maar dat de omstandigheden daar niet zo gunstig waren omdat de procedure te lang zou duren en dat het met documenten zoals een Taskara beter zou zijn om naar België te gaan (DVZ, vraag 33) Met betrekking tot deze verklaringen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen concrete redenen of elementen aanhaalt die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Hongarije, zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Betrokkene stelde wel dat ze niet meer naar Zweden wilden omdat ze vernomen hadden dat volwassen uit Zweden werden teruggestuurd naar Afghanistan en dat de situatie in Duitsland ongunstig was omdat de procedure er veel te lang zou duren maar ten opzichte van de verantwoordelijke Lid-Staat voor de behandeling van het asielverzoek, in casu Hongarije haalt betrokkene geen redenen aan die een overdracht zouden kunnen rechtvaardigen omwille van de omstandigheden van opvang of van behandeling. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene en de afspraken daar aangaande met de smokkelaar, geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen op basis van de persoonlijke appreciatie van betrokkene of op basis van afspraken met de smokkelaar, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Betrokkene haalt dan ook geen gegronde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Hongarije zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Hongaarse autoriteiten. Wat bovendien een overdracht aan Hongarije betreft en het gegeven dat Hongarije momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-

Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; last updated 21.03.2015; ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Moi Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary", information note, 07.08.215; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015; Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846 , EASO, "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermeldde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers.

Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (*Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary"*) te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn. Met betrekking tot de meest recente publicaties van het HCC, met name "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary" (HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary", information note, 07.08.215) en « No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary" (HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015) dient te worden opgemerkt dat deze nota's gaan over de wetswijzigingen die vanaf 01.08.2015 zijn ingegaan waardoor het mogelijk wordt om gemaakt om een lijst van veilige derde landen en veilige landen van herkomst op te stellen en over de wetswijzigingen die nog in de pijplijn zitten en dat het HHC over een aantal aspecten van deze wijzigingen haar bezorgdheid uit en haar standpunt meegeeft. Echter, wat deze nota's betreft, is de DVZ niet van oordeel dat de situatie in Hongarije dusdanig gewijzigd is dat er momenteel sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen in de Hongaarse asielprocedure of de opvang van asielzoekers waardoor een overdacht aan Hongarije in strijd zou zijn met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Met betrekking tot de publicatie van het UNCHR van 03.07.2015 (UNHCR urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 july 2015 (www.unhcr.org/559641846)) dient te worden opgemerkt dat het UNHCR in deze mededeling stelt dat ze zeer bezorgd is over een aantal voorstellen om de asielwetgeving in Hongarije aan te passen en waarbij het UNHCR de Hongaarse autoriteiten vraagt om het asielsysteem niet overhaast aan te passen en zich daarbij eveneens te houden aan de geldende Europese en internationale regels. Het UNHCR stelt in deze mededeling geenszins dat ze tegen de wetswijzigingen zijn maar wel dat de nodige voorzichtigheid aan de dag gelegd wordt bij het aanpassen van de wetgeving. Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord op basis van art. 18§1b in het kader van de Tacit-Agreement van 04.11.2015 en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd, zelfs niet laattijdig, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening. Het mag op basis van het voorgaande dan voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoon dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd worden en er bijgevolg juridisch gezien geen sprake kan zijn van een meervoudige of navolgende asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde "Description of the Hungarian asylum system" van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent)

aanvraag , met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten, zoals uiteengezet in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening, beschouwd worden als mensen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan en dat dit eveneens het geval is voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn maar dat de personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek zoals bepaald in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening. Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20). Wat betreft het rapport van AIDA van 27.10.2015 (Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) dient te worden opgemerkt dat deze publicatie voornamelijk handelt over de nieuwe procedure aan de grens die door de Hongaarse autoriteiten werd ingevoerd. Er wordt in deze publicatie eveneens verwezen naar hogerop aangehaalde publicatie van EASO en er wordt eveneens gevraagd om extra voorzichtig te zijn om personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening zouden worden overgedragen en die mogelijks eventueel het voorwerp zouden kunnen uitmaken van een beslissing tot weigering van in overweging name van hun asielverzoek omdat het een meervoudige of navolgende aanvraag betreft en waarbij eventueel of mogelijks een risico zou bestaan dat ze misschien worden verwijderd naar Servië of een derde land hetgeen in het geval van betrokkene niet het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op basis van art. 18§1b naar aanleiding van de Tacit-Agreement van 04.11.2015. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Het feit dat Hongarije het terugnameverzoek stilzwijgend heeft ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening, hetwelk ziet op een de terugname van een asielzoeker, wiens verzoek bij de bij de verantwoordelijke Lid-Staat in behandeling is, impliceert op zichzelf al dat de behandeling van het asielverzoek van betrokkene in Hongarije zal worden verdergezet. Wat betreft de vigerende Hongaarse wetgeving vanaf 01.07.2013 waarbij de Hongaarse wetgeving de mogelijkheid tot detentie van asielzoekers voorziet er benadrukt dient te worden dat deze amendementen betreffende detentie de motieven omschrijven voor detentie van asielzoekers en op zich niet impliceren dat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden. Wat betreft de nieuwe Hongaarse asielwetgeving die op 15.09.2015 in werking treedt, dient te worden opgemerkt dat op basis van deze nieuwe wetgeving niet gesteld kan worden dat asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen omdat men in Hongarije asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Wat betreft het gegeven dat Hongarije onder de nieuwe wetgeving uitgeprocedeerde asielzoekers eventueel zal overdragen aan Servië indien zij via dat land Hongarije zijn binnengekomen, dient te worden opgemerkt dat er geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat betrokkene aan Servië zal worden overgedragen. Bovendien kent Hongarije onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering waartoe betrokkene zich kan richten indien dit nodig is. Wat betreft de toepassing en uitvoering van de Dublin-III-Verordening dient te worden opgemerkt dat de bevoegde Hongaarse autoriteiten op 24.06.2015 naar de andere Dublin-Staten gecommuniceerd hebben dat er geen sprake is van een opschorting of stopzetting van de Dublin-III-Verordening of van haar Europese verplichtingen. Deze informatie is in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van

vluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient bovendien te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform ondermeer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 en 2005/85/EG zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2003/9/EG, 2011/EU/95 of 2005/85/EG, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te dergelijke structurele tekorten vertonen waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van de aangehaalde informatie echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Hongarije zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van het hierboven aangehaalde rapport kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van betrokkene worden vastgesteld. Een kopie van het desbetreffende rapport wordt in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene toegevoegd. Op basis van deze informatie en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Hongaarse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Hongarije een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Hongarije er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Hongaarse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft

vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) kalenderdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is. Betrokkene verklaarde met betrekking tot familieleden in België of Europa eveneens dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-Verordening derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat een vriend van hem oorspronkelijk van plan was naar Duitsland te gaan maar dat de planning onderweg veranderde en dat ze met de smokkelaar afspraken om naar België te gaan (DVZ, vraag 34). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen specifieke reden opgeeft om precies in België asiel aan te vragen behalve dat de planning veranderde en ze met de smokkelaar afspraken om naar België te gaan. Er dient daar aangaande te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar betrokkene asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene, kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 05.10.2015 dat deze goed is (DVZ, vraag 35). Er zijn in het administratief dossier geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene eveneens geen gegronde redenen of elementen voorhanden waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Hongarije. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Hongarije, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/EU/95, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 25§1, art. 25§2 en 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3) tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Hongarije waar hij aan de bevoegde Hongaarse autoriteiten zal worden overgedragen op de internationale luchthaven Liszt Ferenc te Boedapest.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van

het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces, toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich hebben voltrokken, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden zijn geschorst.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 13 van Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Het middel bestaat vooreerst uit een theoretische uiteenzetting van het beoordelingskader en de jurisprudentie omtrent artikel 3 van het EVRM, waarna verzoeker verwijst naar een aantal rapporten van internationale organisaties.

Verzoeker verwijst naar een vijftiental bronnen die hoofdzakelijk betrekking hebben op de slechte detentie-omstandigheden van asielzoekers in Hongarije. Daarnaast wijst verzoeker eveneens op procedurele tekortkomingen voor "Dublin terugkeerders" aangezien hun initiële asielaanvraag in Hongarije kan worden beschouwd als stopgezet en zij niet langer recht hebben op een schorsend beroep in het kader van wat wordt beschouwd als een "herhaald" asielverzoek. Zij zien zich dan ook geconfronteerd met een risico op refoulement, daar waar zij nooit toegang hebben gehad tot een beoordeling van hun asielaanvraag. Verder voert verzoeker nog verschillende bronnen aan met betrekking tot procedurele tekortkomingen voor asielzoekers in Hongarije en wijst hij op het bestaan van integratieproblemen en van een xenofobieklimaat aldaar. Tenslotte verwijst verzoeker nog naar verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Op basis van deze bronnen voert verzoeker aan dat hij geen adequate opvang zou krijgen in de overbevolkte opvangcentra, geen toegang zal hebben tot maatschappelijk welzijn, het risico loopt dakloos te worden, het risico loopt op een gebrek aan voedsel en een slaapplek, geen financiële steun en een inadequate levensstandaard zal hebben. Verder wijst hij op de onmogelijkheid tot werken, de onmogelijkheid tot het opbouwen van een leven op langere termijn in heel beperkte levensomstandigheden zonder sociale integratie en gezondheidszorg, stelt hij dat hij automatisch een uitwijzingsbevel zal krijgen zonder grondig onderzoek van een eventuele asielaanvraag, wijst hij op de onmogelijkheid om de oorspronkelijk ingediende asielaanvraag verder te zetten en de hoge risico's van vrijheidsberoving en het risico verwijderd te worden naar Afghanistan vooraleer het asielverzoek werd onderzocht. Verder wijst hij op procedurele tekortkomingen, integratieproblemen en een xenofob klimaat en het niet kunnen aanvoeren van een effectief rechtsmiddel. Verzoeker voert aan dat hij als vluchteling behoort tot een kwetsbare groep die in Hongarije systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij voert nog aan dat niet werd medegedeeld naar welk gebied in Hongarije hij zal worden teruggestuurd, zodat hij ook niet de risico's van een overdracht naar bepaald gebied kan inschatten. Hij wijst tenslotte nog de risico's die hij loopt indien hij wordt teruggestuurd naar Afghanistan.

2.3.3. Samenvattend kunnen in het middel in essentie twee concrete grieven worden ontwaard: enerzijds voert verzoeker de slechte omstandigheden van asielzoekers aan in de Hongaarse detentiecentra, anderzijds voert hij aan dat er procedurele tekortkomingen zijn in Hongarije waardoor hij bij verwijdering naar dat land het risico loopt op refoulement zonder dat zijn asielaanvraag naar behoren werd onderzocht.

Met betrekking tot het risico op refoulement

Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten waaruit blijkt dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening overgedragen worden naar Hongarije, het risico lopen dat hun asielaanvraag wordt beschouwd als stopgezet, zodat verzoekers nieuwe asielaanvraag in Hongarije dreigt worden beschouwd als een meervoudige aanvraag waartegen geen schorsend beroep meer mogelijk is en die slechts zal worden behandeld in de mate er nieuwe elementen werden aangevoerd. In die omstandigheden loopt hij het risico te worden gerepatrieerd naar Afghanistan zonder dat zijn asielaanvraag ten gronde werd behandeld.

Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar de rapporten: *“Access to protection Jeopardised, Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary”*, december 2011 van het *Hungaria Helsinki Committee* (hiera: HHC), naar het verslag van UNHCR, *“Hungary as a country of asylum, Observations on the situation of asylum-seekers and refugees in Hungary”*, april 2012 en naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 152 333 van 11 september 2015.

In het arrest *Mohammed v. Austria* (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat gelet op de meest recente informatie van het UNHCR inzake de wijzigingen van de Hongaarse wetgeving en praktijk blijkt dat personen, in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd naar Hongarije, voldoende toegang hebben tot de asielprocedure in Hongarije en zij de uitkomst van deze procedure in Hongarije kunnen afwachten, op voorwaarde dat zij onmiddellijk asiel aanvragen bij aankomst in Hongarije.

Aangezien verzoeker in het middel uitgebreid in het Engels uit rapporten citeert, zal hij geen bezwaar hebben dat de desbetreffende passages van dit arrest hier, met het oog op de volledigheid, eveneens in het Engels worden weergegeven:

“47. In October 2012 the UNHCR published a note on Hungary and Serbia as countries of asylum and concluded that it maintained its previously-expressed concerns regarding Hungary’s ongoing practice of treating the asylum claims of most Dublin transferees as second applications, without guaranteed protection from removal to third countries before an examination of the merits of the asylum claims. The UNHCR was also particularly concerned about Hungary’s continuing policy and practice of considering Serbia as a safe third country and returning asylum-seekers to that country without conducting an examination of the merits of their claims.

48. In an update to that note dated December 2012 the UNHCR observed that in November 2012 the Hungarian Parliament had adopted a comprehensive package of legislative amendments, and the UNHCR welcomed these initiatives and the amendments’ reported aim of ensuring that asylum-seekers whose claims had not yet been decided might remain in Hungary pending an examination of the merits of their claims, and would not be subject to detention, as long as they applied for asylum immediately. Furthermore, the UNHCR appreciated the State’s reported intention to introduce additional legal guarantees concerning detention to ensure, inter alia, unhindered access to basic facilities, such as toilets, and access for detainees with special needs to appropriate treatment.

49. The UNHCR further observed that Hungary no longer denied an examination on the merits of asylum claims where asylum-seekers had transited via Serbia or Ukraine prior to their arrival in Hungary. Such asylum-seekers were no longer returned to Serbia or Ukraine. In addition, access to asylum proceedings in Hungary had improved for those asylum-seekers transferred to Hungary under the Dublin system whose claims had not been examined and decided in Hungary (in other words, those for whom no final decision on the substance of the asylum claim had been taken). Such asylum-seekers had access to an examination of the merits of their claims upon their return, provided they made a formal application to (re-) initiate the examination of the previously made asylum claim. They would then not be detained and might await the outcome of the proceedings in Hungary.

50. Some improvements had also been observed with regard to the detention of asylum-seekers. The UNHCR noted that the number of asylum-seekers detained had significantly declined in 2012. Asylum-seekers who applied for asylum immediately upon their arrival, or at the latest during their first interview with the immigration police, were no longer detained. People who failed to apply immediately, or who otherwise failed to communicate such an intention, continued to be subject to detention for the duration of the entire asylum proceedings.”

De rapporten van UNHCR en HHC waar verzoeker zijn betoog op steunt, dateren van voor het arrest van het Europees Hof en bevatten aldus geen nieuwe elementen die een ander licht werpen op de beoordeling door het Hof.

Het EHRM bevestigde zijn rechtspraak in de zaak *Mohammadi t. Oostenrijk* (nr. 71932/12) van 3 juli 2014. Het Hof ent zich daarbij onder meer op volgende bronnen: een rapport van het UNHCR van oktober 2012 over Hongarije en Servië als landen van asiel, met update van december 2012 en volgende stukken afkomstig van de 'Hungarian Helsinki Committee': een "statement on the Status of the Asylum Processes of Asylum-seekers returned under the Dublin II Regulations" van 8 april 2013; het rapport "Protection Interrupted – Jesuit Refugee Service Europe, DIASP national Report: Hungary" van juni 2013; de "Brief information note on the main asylum-related legal changes in Hungary as of 1 July 2013" van 28 juni 2013; en het "Country Report: Hungary, update of 30 April 2014, published on the Asylum Information Database (AIDA)". Het Hof neemt de voormelde internationale rapporten in ogenschouw omtrent de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-verordening terugkeren naar Hongarije en oordeelt als volgt:

"65. The Court observes that the subject matter of the present application is similar to that of the abovementioned Mohammed case. In that judgment of 6 June 2013, the Court came to the conclusion that despite the alarming nature of the reports published in 2011 and 2012 in respect of Hungary as a country of asylum and in particular as regards transferees, in the light of recent changes to Hungarian legislation pertaining to asylum-seekers, the applicant's transfer to Hungary under the Dublin II Regulation would not amount to a breach of Article 3 of the Convention (see Mohammed v. Austria, cited above, §§ 102-111). The main question to be considered by the Court is whether there have been significant changes since the adoption of that judgment in the situation for asylum-seekers, and Dublin returnees in particular.

66. The Court therefore takes note of the various reports on Hungary as a country of asylum either referred to by the parties in the application and during the domestic proceedings or obtained proprio motu. It also notes, however, that the Hungarian asylum legislation and practice has significantly changed since the applicant lodged the instant application and the parties made their submissions on the merits of the case. The Court therefore will only take into consideration the most recent reports and respective arguments by the parties.

67. The two main complaints by the applicant relate to (i) the risk of arbitrary detention of asylumseekers and the detention conditions, and (ii) the risk of refoulement to Serbia without having his asylum claim considered on the merits. The Court will examine each complaint separately in the following paragraphs. (i) The applicant's complaints relating to the detention regime and detention conditions for asylumseekers in Hungary

68. As regards the applicant's complaints directed against the detention practices applicable and the detention conditions for asylum-seekers in Hungary, the Court, referring to the information before it in that respect, acknowledges that they were at least arguable. The country reports showed that there is still a practice of detaining asylum-seekers, and that so-called asylum detention is also applicable to Dublin returnees. The grounds for detention are vaguely formulated, and there is no legal remedy against asylum detention. However, the reports also showed that there is no systematic detention of asylum-seekers anymore, and that alternatives to detention are now provided for by law. The maximum period of detention has been limited to six months. Turning to the conditions of detention, it is noted that while there are still reports of shortcomings in the detention system, from an overall view there seem to have been improvements.

69. Moreover, the Court notes that the UNHCR never issued a position paper requesting EU member States to refrain from transferring asylum seekers to Hungary under the Dublin II or Dublin III Regulation (compare the situation relating to Greece discussed in M.S.S. v. Belgium and Greece, cited above, § 195, and the UNHCR recommendation of 2 January 2013 to halt transfers to Bulgaria).

70. Under those circumstances and as regards the possible detention of the applicant and the related complaints, the Court concludes that in view of the recent reports cited above, the applicant would currently not be at a real and individual risk of being subjected to treatment in violation of Article 3 of the Convention upon a transfer to Hungary under the Dublin Regulation.

(ii) The applicant's complaints relating to access asylum proceedings in Hungary and possible refoulement to Serbia

71. The issue of sufficient access to asylum proceedings allowing an examination of the merits of the applicant's claim in Hungary and the consequent risk of refoulement to a third country raises different issues.

72. Concerning the question whether the applicant would have access to asylum proceedings on the merits if returned to Hungary, the Court observes that both the UNHCR as well as the Hungarian Helsinki Committee in their latest reports stated that since the changes in legislation, those asylum seekers transferred to Hungary under the Dublin system whose claims had not been examined and decided in Hungary had access to an examination of the merits of their claims upon their return (see paragraphs 31 and 36 above). According to the information provided by the Hungarian Government, the

applicant has not yet had a decision on the merits of his case. Therefore, the Court notes that he will have the chance to reapply for asylum if returned to Hungary and to have his application for international protection duly examined.

73. When it comes to the alleged risk of refoulement to Serbia, recent reports by the UNHCR and the Hungarian Helsinki Committee consistently confirmed that Hungary no longer relied on the safe third country concept and in particular examined asylum applications by Dublin returnees on the merits, as long as there had not yet been a decision on the case. Following the changes in legislation which took effect in January 2013, deportation could no longer be imposed on asylum-seekers during the asylum procedure.

(iii) Conclusion

74. The Court considers that the relevant country reports on the situation in Hungary for asylumseekers, and Dublin returnees in particular, do not indicate systematic deficiencies in the Hungarian asylum and asylum detention system.

75. The Court therefore concludes that the applicant would currently not be at a real, individual risk of being subject to treatment in contrary to Article 3 of the Convention if expelled to Hungary."

De bestreden beslissing steunt op een stilzwijgend overname-akkoord door Hongarije in toepassing van artikel 18.1.b van de Dublin III verordening. Hierin wordt gesteld :

"Met betrekking tot deze Tacit-Agreement van 04.11.2015 dient te worden opgemerkt dat de Hongaarse autoriteiten op 23.06.2015 de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd."

Verzoeker meldde geen enkele specifieke omstandigheid waarom zijn aanvraag niet door Hongarije kon worden behandeld, noch maakte hij melding van slechte behandelingen die hem in Hongarije te beurt zouden zijn gevallen. Verzoeker besloot, in samenspraak met zijn smokkelaar, op basis van persoonlijke overwegingen om door te reizen richting Zweden, Duitsland en vervolgens België, waar hij een asielaanvraag indiende.

In de mate verzoeker aanvoert dat zijn asielaanvraag als Dublin-terugkeerder kan worden behandeld als een navolgende asielaanvraag, motiveert de bestreden beslissing verder:

"Wat betreft de actuele situatie waarbij er momenteel een extreem hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen via de Servisch-Hongaarse grens ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Hongaarse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. In het door medewerkers van het Hongaarse Helsinki Comité opgestelde en door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) uitgegeven rapport over Hongarije (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; "National Country Report Hungary", AIDA – Asylum Information Database, up to date as of 21.03.2015) wordt ook uitdrukkelijk gesteld dat asielzoekers, wiens aanvraag voorwerp is van een overdracht volgens de bepalingen van de "Dublin-Verordening", toegang hebben tot de asielprocedure indien ze dat wensen. Wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de detentie van asielzoekers dient er gewezen te worden het rapport van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen (UNHCR) van december 2012 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat personen, die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen en wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een definitieve inhoudelijke beslissing, zoals voor betrokkene het geval is gezien het impliciete terugnameakkoord op basis van art. 18§1b in het kader van de Tacit-Agreement van 04.11.2015 en rekening houdende met de informatie van de Hongaarse autoriteiten van 23.06.2015 waarbij de Hongaarse autoriteiten de Dublin-Staten informeerden dat indien er twee dagen na het verstrijken van de antwoordtermijnen vervat in art. 25§1 en 27§1 nog geen expliciet terug- of overnameakkoord werd gegeven dit beschouwd moet worden als een expliciet akkoord en dat de Hongaarse autoriteiten enkel zouden reageren indien Hongarije niet de verantwoordelijke Lid-Staat is of indien er een tacit-agreement overgemaakt zou worden waarop initieel reeds een weigering werd gestuurd. Aangezien de Hongaarse autoriteiten inzake het terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening geen expliciete weigering hebben verstuurd, zelfs niet laattijdig, dient dan op basis van het voorgaande te worden vastgesteld dat

de Hongaarse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene op basis van art. 18§1.b van de Dublin-III-Verordening.

Het mag op basis van het voorgaande dan voor ieder redelijk en logisch denkend mens duidelijk zijn dat de Hongaarse autoriteiten betrokkene terugnemen op basis van art. 18.1.b van de Dublin-III-Verordening hetgeen aantoont dat er een inhoudelijke beoordeling van het eerste asielverzoek zal uitgevoerd worden en er bijgevolg juridisch gezien geen sprake kan zijn van een meervoudige of navolgende asielaanvraag. Dit wordt bovendien bevestigd in het door EASO gepubliceerde “Description of the Hungarian asylum system” van 18.05.2015. Hierin wordt namelijk duidelijk aangegeven wat er dient beschouwd te worden als navolgende of meervoudige (subsequent) aanvraag, met name een nieuwe aanvraag die volgt nadat een eerder verzoek tot internationale bescherming definitief werd afgewezen. In het door EASO gepubliceerde rapport wordt trouwens verder gesteld dat personen die worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening zonder meer als verzoeker voor internationale bescherming worden beschouwd en dat enkel die personen waarbij een eerder verzoek tot internationale bescherming het voorwerp heeft uitgemaakt van een inhoudelijke behandeling en waarbij een definitieve beslissing tot afwijzing van het verzoek tot internationale bescherming genomen werd door de Hongaarse autoriteiten, zoals uiteengezet in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening, beschouwd worden als mensen die een meervoudige of navolgende aanvraag indienen. Uit het door EASO gepubliceerde rapport blijkt bovendien dat personen in wiens verzoek tot internationale bescherming nog geen inhoudelijke beoordeling heeft plaatsgevonden opnieuw in de gewone asielprocedure terechtkomen om tot een inhoudelijke beoordeling te kunnen overgaan en dat dit eveneens het geval is voor personen waarbij de asielprocedure werd stopgezet of onderbroken omdat ze verdwenen bleken te zijn maar dat de personen waarbij de asielaanvraag werd stopgezet onderbroken omdat ze verdwenen waren en die in het kader van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen eveneens als een eerste asielaanvraag behandeld worden op voorwaarde dat er geen definitieve afwijzing van het asielverzoek heeft plaatsgevonden op grond van een inhoudelijke behandeling van het asielverzoek zoals bepaald in art. 18§1d van de Dublin-III-Verordening.

Hieruit volgt dat personen die aan Hongarije op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening worden overgedragen niet beschouwd worden als personen die een navolgend verzoek of meervoudige asielaanvraag indienen en dat deze asielaanvraag door de Hongaarse autoriteiten als een eerste aanvraag wordt behandeld en het voorwerp zal uitmaken van een inhoudelijk onderzoek van de asielmotieven (EASO; “Description of the Hungarian asylum system”, 18.05.2015, p. 5-6 & 19-20).”

Deze motivering, aan de hand van een uitgebreide reeks actuele bronnen van internationale organisaties, wordt door verzoeker niet weerlegd. Het EHRM aanvaardde geen risico op refoulement. De verzoekende partij maakt met haar betoog en zeer algemene verwijzingen naar oudere bronnen niet aannemelijk dat er niet voldoende garanties zouden zijn dat zij in Hongarije een bescherming tegen refoulement geniet.

Verzoeker citeert verder rapporten die melding maken van het gegeven dat de rechters die asielaanvragen in beroep behandelen, of moeten oordelen over de detentie, meestal geen specialisten zijn en geen specifieke training hebben genoten in asielrecht. Verzoeker laat op dit punt evenwel na aan de hand van concrete passages uit rapporten aan te tonen dat er niet langer kan worden gesproken over een daadwerkelijk beroep of dat er sprake is van ernstige tekortkomingen in de opvang of ernstige tekortkomingen in de asielprocedure die tot gevolg hebben dat personen die bescherming behoeven deze niet krijgen of in strijd met het non-refoulementbeginsel zouden worden uitgewezen.

Met betrekking tot de detentie-omstandigheden

Verzoeker citeert uit een groot aantal rapporten waarin de slechte omstandigheden voor asielzoekers in Hongaarse detentiecentra aan de kaak worden gesteld.

Omtrent de opvang en behandeling van asielzoekers in Hongarije motiveert de bestreden beslissing:

“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Hongarije dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Hongarije wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM (Márta Pardavi, Grusa Matevzic, Júlia Iván & Anikó Bakonyi; “National Country Report Hungary”, AIDA –

Asylum Information Database, up to date as of 17.02.2015; last updated 21.03.2015; ECRI, "Rapport de L'ECRI sur la Hongrie – 5ième cycle de monitoring", publicatie 09.06.2015; Grusa Matevzic, "Dublin II Regulation National Report – Hungary", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, October 2012; UNHCR, "Note of Dublin Transfers to Hungary of people who have transited through Serbia – Update.", UNHCR, Bureau for Europe, December 2012; "Mol Hungary, "The Ministry of Interior's response to UNHCR's note on asylum seekers.", Website of the Hungarian Government, 11 October 2012; UNHCR, "Comments and recommendations on the draft modification of certain migration-related legislative acts for the purpose of legal harmonisation", 12.04.2013, UNHCR, BAMF, "Stellungnahme Ungarn", Verwaltungsgericht München, 30.12.2013; Amnesty International – Annual Report 2014/15 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2015; Amnesty International – Annual Report 2013 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2014; Amnesty International – Annual Report 2012 – The state of the world's human rights – "Hungary", A.I., 2013; Country Reports on Human Rights Practices for 2013 – Hungary, US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2014; Country Reports on Human Rights Practices for 2012 – Hungary; US Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, 2013; HCC, "Building a legal fence – Changes to Hungarian asylum law jeopardise acces to protection in Hungary", information note, 07.08.2015; HCC, No country for refugees - new asylum rules deny protection to refugees and lead to unprecedented human rights violation in Hungary", Information Note, 18.09.2015; Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary". July 2015; UNHCR, urges Hungary not to amend asylum system in haste" van 3 July 2015 (www.unhcr.org/559641846), EASO, "Description of the Hungarian asylum system", 18.05.2015; Kris Pollet, Minos Mouzourakis e.a., "Crossing Boundaries. The new asylum procedure at the border and restrictions to accessing protection in Hungary", AIDA, up to date as of 01.10.2015, publicatie op 27.10.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Hongarije of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Hongarije automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Hongarije dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Hongarije omwille van structurele tekortkomingen in het Hongaarse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Hongarije worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Uit een grondige analyse van de vermelde rapporten blijkt weliswaar dat de Hongaarse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Hongarije voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn door de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Servisch-Hongaarse maar uit deze rapporten met betrekking tot Hongarije blijkt niet dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de asielprocedure door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn maar dat deze terug te brengen zijn tot de plotselinge en tijdelijk massale instroom van asielzoekers. Verder dient wat betreft het rapport van Amnesty International van juli 2015 (Amnesty International "Europe's Borderlands: Violations against refugees and migrants in Macedonia, Serbia and Hungary") te worden opgemerkt dat er in het rapport een aantal incidenten worden aangehaald met betrekking tot Hongarije maar uit dit rapport blijkt eveneens dat de Hongaarse autoriteiten geenszins op systematische en/of georganiseerde wijze gebruik zouden maken van buitensporig geweld tegen asielzoekers en/of vreemdelingen louter en alleen omdat zij asielzoeker of vreemdeling zijn."

Aldus motiveert de bestreden beslissingen aan de hand van actuele gezaghebbende internationale bronnen dat niet zonder meer kan worden gesteld dat asielzoekers in Hongarije automatisch deel

uitmaken van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte, vernederende en mensenwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn.

Verder motiveert de bestreden beslissing dat de Hongaarse wetgeving vanaf 1 juli 2013 bepaalt in welke omstandigheden kan worden overgegaan tot detentie van asielzoekers zodat asielzoekers, die het voorwerp uitmaken van een overdracht aan Hongarije volgens de bepalingen van Verordening 604/2013, systematisch of in grote mate zullen worden vastgehouden.

Ook hier beperkt verzoeker zich tot het op algemene wijze citeren uit – veelal oudere dan de in de beslissing aangehaalde – rapporten, waarmee hij geenszins de actuele en concrete beoordeling in de bestreden beslissing weerlegt.

De door verzoeker aangehaalde rapporten laten op het eerste zicht niet toe vast te stellen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal worden gedetineerd bij overdracht aan Hongarije of dat asielzoekers die worden overgedragen aan Hongarije alsnog systematisch worden gedetineerd. Zelfs aangenomen dat er nog sprake is van blijvende problemen en/of tekortkomingen betreffende de detentie van asielzoekers, blijkt nog niet dat in casu kan worden aangenomen dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt. In de hoger reeds aangehaalde zaak *Mohammadi t. Oostenrijk* (nr. 71932/12) van 3 juli 2014 oordeelde het EHRM dat dat er geen sprake is van systematische detentie van asielzoekers en dat, hoewel er nog sprake is van tekortkomingen, in het algemeen de situatie er op vooruitgaat. Het Hof stelde vast dat UNHCR nooit heeft geadviseerd of verzocht om de overdrachten naar Hongarije stop te zetten (zoals wel het geval was ten opzichte van Griekenland en Bulgarije). Het EHRM was aldus van oordeel dat de op dat ogenblik gekend zijnde rapporten die handelen over detentie in Hongarije niet van aard zijn dat deze aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel en individueel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een overdracht van een asielzoeker aan Hongarije in toepassing van de Dublin-reglementering. Uit de informatie die verzoeker aanvoert blijkt op het eerste zicht niet dat er zich thans een andere beoordeling opdringt. In zoverre in de door de verzoekende partij aangehaalde rapporten ook nog kritiek wordt geuit op de juridische voorzieningen om de detentie aan te vechten, stelt de Raad prima facie vast dat niet blijkt dat de huidige situatie op dit vlak op zich in negatieve zin is gewijzigd ten opzichte van de situatie zoals deze reeds voorlag bij het EHRM in voormelde zaak en waarbij reeds sprake was van deze kritiek. Er blijkt aldus niet dat dit gegeven alsnog vermag te leiden tot de vaststelling dat artikel 3 van het EVRM zou worden miskend.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot verwijzingen en citaties uit een aantal internationale rapporten die melding maken van een aantal punctuele tekortkomingen en een streng detentiebeleid t.a.v. asielzoekers, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die prima facie aannemelijk maken dat er in Hongarije sprake is van systematische tekortkomingen in de asielpprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: “systemic flaws”, Franstalige versie: “défaillances systémiques”). Hoe dan ook blijkt dat de verzoekende partij naar minder recente rapporten verwijst dan de verwerende partij in haar bestreden beslissing. In de bestreden beslissing verwijst de verwerende partij onder meer naar de AIDA-asylum database information up to date as of 17.02.2015 waarin veel recentere rapporten worden opgenomen van onder meer de Hungarian Helsinki Committee, waar ook de verzoekende partij naar verwijst en die de inhoud van de door de verzoekende partij geciteerde rapporten weerlegt.

Verzoeker wijst vervolgens op rapporten van het UNHCR van maart 2010 en april 2012 waarin wordt uiteengezet dat scholen in steden met opvangcentra vaak buitenlandse kinderen weigeren, dat Hongarije geconfronteerd wordt met een hoge werkloosheid en armoede en er geen juridisch of beleidskader is voor de integratie van mensen die bescherming behoeven, dat er in Hongarije een probleem is van xenofobie, racisme en intolerantie en dat er herhaaldelijk klachten zijn over een gebrek aan toegang tot adequate huisvesting, onderwijs, opleiding, arbeid of gezinshereniging. Nu verzoeker geen kinderen heeft, blijkt niet dat hij dienstig kan verwijzen naar rapporten in dit verband. Voor het overige merkt de Raad op dat de gegevens aangebracht door verzoeker nog niet aantonen dat verweerder zich heeft gesteund op foutieve gegevens of ten onrechte op deze gronden geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling heeft weerhouden. Deze gegevens spreken het gestelde door verweerder als dusdanig niet tegen, doch brengen hierop hoogstens een nuancering aan.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die de beoordeling van het bestuur als kennelijk onredelijk of foutief zouden kunnen doen bestempelen en maakt ook nog niet aannemelijk dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissingen niet de nodige zorgvuldigheid heeft betracht. Hij

lijkt aan te geven het niet eens te zijn met verweerder, maar kan – in het licht van die motieven – niet volstaan met een verwijzing naar algemene informatie wanneer die informatie de beoordeling van het dossier door verweerder niet onmiskenbaar tegenspreekt.

Gelet op hetgeen voorafgaat oordeelt de Raad *prima facie* dat het standpunt van de verwerende partij kan worden bijgetreden dat niet blijkt dat het systeem van de asielprocedure of de opvangvoorzieningen in Hongarije zodanig structurele tekortkomingen zouden vertonen dat een overdracht in het kader van de verordening 604/2013 strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De verzoekende partij maakt op het eerste zicht ook geenszins aannemelijk dat de situatie in Hongarije dermate ernstige tekortkomingen kent die noodzaken dat individuele garanties worden gevraagd. Er wordt niet met concrete argumenten aangetoond dat zich in Hongarije betreffende de opvang van asielzoekers een gelijkaardige situatie voordoet als in het arrest Tarakhel van het EHRM, zoals door haar aangehaald. In casu blijkt ook geenszins dat, zoals dit wel het geval was in voormelde zaak, de verzoekende partij vergezeld is van minderjarige kinderen of dat enige gezins- of familiale cel in het gedrang kan komen.

Waar de verzoekende partij nog algemeen gewag maakt van een xenofob klimaat zonder dit enigszins op haar persoonlijke situatie te betrekken, kan dit in haar geval aanleiding evenmin geven tot een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij verwijst naar een geuite bezorgdheid van het UNHCR naar aanleiding van een problematische vraagstelling in het kader van een consultatie van de bevolking, doch aldus blijkt nog geen reëel risico voor asielzoekers om in Hongarije het slachtoffer te worden van een miskenning van artikel 3 van het EVRM of om te worden verwijderd van het grondgebied zonder een inhoudelijke en kwaliteitsvolle behandeling van hun asielaanvraag. De verzoekende partij heeft evenmin gewezen op concrete problemen van racisme of integratie toen zij in Hongarije verbleef. De verzoekende partij wijst tenslotte op wetgeving die in voorbereiding zou zijn en die mogelijk in strijd zou zijn met Europese regelgeving. Het betreft evenwel nog geen aangenomen wetgeving en het is ook onduidelijk wat de juiste draagwijdte hiervan zou zijn. Er kan het bestuur niet worden verweten zijn beoordeling te steunen op de actuele wetgeving en situatie in Hongarije. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met artikel 3 van het EVRM heeft onderzocht in het licht van de internationale verdragsrechtelijke verplichtingen van Hongarije. Gelet op hetgeen voorafgaat kan *prima facie* niet worden vastgesteld dat dit gevoerde onderzoek onzorgvuldig of niet met de vereiste nauwkeurigheid en aan de hand van concrete, pertinente en actuele informatie zou zijn gebeurd. De verzoekende partij toont ook niet concreet aan dat de verwerende partij op enig punt een partiële lezing maakt van de gehanteerde stukken. De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk recente bronnen heeft gehanteerd – waaronder het AIDA-rapport up-to-date tot 17 februari 2015 – in het kader van zijn onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond. Aldus kan evenmin enige miskenning van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag worden weerhouden.

Met betrekking tot de overige aangevoerde schendingen, van artikel 13 van richtlijn 2003/9/EG, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur brengt verzoeker geen andere elementen aan dan wat hoger reeds werd besproken.

Het enige middel is niet ernstig.

4. De vaststelling dat er geen sprake is van een ernstig middel volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen aangezien *in casu* niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het PR RvV.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT